

3. Vampirs

Aquell any el dia de Difunts queia en dissabte. Sagitària, la dona de Macabeu Padró, sempre havia donat més importància a la celebració de Difunts que a la de Tots Sants. Als pobles encara se sentia el toc de difunts durant tot el dia, i allà a muntanya, on ells vivien, les boires ja pujaven dels cingles envoltant els boscos i les cases com una mortalla. No podien haver triat dia millor. Per això esperaven tots dos amb impaciència l'arribada dels germans Ros, Teseu i Macabeu, que hi anaven a sopar com cada primer dissabte de mes, i a explicar les històries que Sagitària apuntava als seus quaderns de la vora del foc. Aquell vespre portaven un poeta amic.

Tot era a punt: el foc encès, la llenyera proveïda, les plates amb les botifarres per coure, el pa llescat, el vi brillant a les ampelles, la fruita confitada als pots de vidre. Els convidats arribaven. Teseu i Macabeu presentaven el poeta, que era un home ros i prim, amb ulleres sense muntura i ulls desvalguts, somrient i d'aparença tímida. El poeta de seguida va mirar la casa per retenir cada detall que veia, i el que veia era del seu gust. El van fer seure en un balancí al costat del foc i Macabeu ja omplia les copes. Començava la conversa.

—L'hem portat perquè fa poc ha viscut un cas notable—deia Teseu, el gran dels Ros, referint-se al poeta—. Ell us l'explicarà.

—És curiós, sí. Veureu. Uns coneguts m'havien cridat per compondre un poema fúnebre: el seu germà havia

mort d'accident i el vetllaven al tanatori. Hi havia hagut molt de dol, perquè el difunt era home estimat, molt vital; és a dir, amant de la gresca, cosa que fa tenir molts amics, encara que alguns ho podríem considerar superficial. A vegades hi ha gent que em demana poemes per ocasions de la vida que ells creuen importants: casaments, comunions i algunes defuncions també. Procuro acontentar-los, perquè ja és molt que es recordin d'un poeta.

—Begui, home, no es quedi amb la gola seca—Macabeu ofería una copa de Priorat al poeta, i aquest en contemplava la densitat amb les flames al fons. ¿Sang, potser?

—Bon vi, aquest. Fa l'efecte de sang vitalitzant. Reconforta. Continuo. L'accident havia desfigurat el difunt. Anava ben vestit però li havien cobert la cara amb un mocador de gasa. Molta gent acudia, disposada a passar l'última nit en vetlla. Jo em vaig asseure per escriure el poema. Sentia plors, murmuris, passos que anaven i venien. Les flors al voltant del cadàver em semblava que es pansien, malgrat la refrigeració de la cambra que contenia el fèfetre. De sobte es va fer un silenci mortal, seguit d'un crit que m'obligà a alçar el cap. ¿Què passava? Doncs que el difunt acabava d'entrar a la sala on el vetllaven —el poeta va fer una pausa, mirant els comensals.

Sagitària tenia una arruga vertical al mig del front, perplexa. El poeta es va servir una torrada amb pastís de fetge d'oca, que es desfeia al paladar.

—Doncs passava que el difunt no era el difunt. El germà, l'amic tan plorat, entrava en aquell moment, i ben begut per cert. Somreia a tothom i assenyalava el fèfetre, a l'altra banda del vidre. El germà tan estimat havia

marxat tres dies a casa d'una amiga, i en tornar a casa, la minyona que rebia les visites de condol s'havia desmaiada en veure'l. Retornada, li va explicar que el vetllaven al tanatori, i ell se n'hi va anar. Una terrible, dolorosa confusió, com podeu comprendre.

—Llavors, ¿de qui era el cos que vetllaven?—volia saber Macabeu.

—Sense aquesta pregunta no hi hauria cas. L'esperava. Tots l'esperàvem, allà. ¿Per què ens havíem entristit tant? El mort començava a semblar un impostor, i les autoritats unes irresponsables. La gent s'enfurismava, necessitaven una explicació, desfogar-se en els culpables, i va faltar poc perquè no entressin a la saleta frigoritzada i fotessin el mort per la finestra, ¡ha, ha, ha! Perdó, no els volia semblar frívol. Però hi va haver una revulsió de l'espant a l'eufòria amb l'entrada del difunt begut, ja m'entendran...

—Esclar que sí que t'entenen—van fer els germans Ros alhora.

—Però, ¿i el cos?—Sagitària alçava el cap, interrogant. Macabeu posava ginebrons al foc i enretirava les cortines; una capa de boira espessa humitejava els vidres. El món, fora, era silenciós, i la casa, aïllada.

—Va costar, saber de qui era el cos. A la meua ciutat no hi ha aquests serveis forenses que solen aparèixer al cinema, amb tots els mitjans per resoldre un cas en poc temps. Jo vaig aventurar una hipòtesi. Veureu. El diari local havia alertat de la presència de vampirs a la regió. Solen atacar els ramats, i també havien mort dues dones per causes relacionades amb l'extracció de sang. Però ho havien donat en notes aïllades. Vaig lligar caps. Com que els de la funerària havien tirat la persiana i el difunt ja no es veia, vaig entrar a la cambra freda i, amb una certa aprensió,

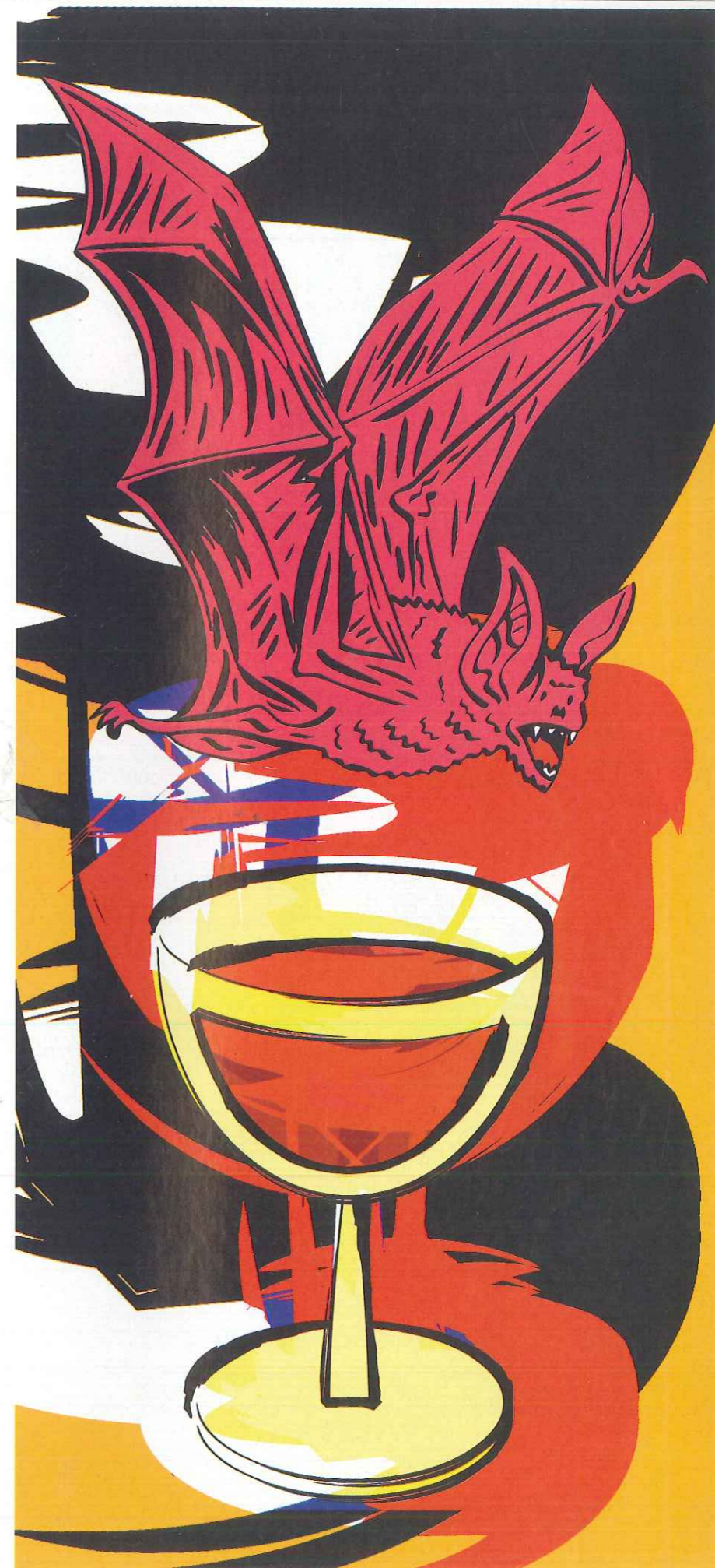
Atrets per la claror de dins, alguns ocells nocturns s'estavellaven al vidre. Fora no es veia res, i Macabeu no va sortir a comprovar la causa del cop

vaig estirar el mocador de gasa per mirar de prop el difunt impostor. En efecte, la cara la tenia desfeta, però presentava uns foradets al coll que podien ser mossegades de quiròpter.

—¿Hi ha vampirs capaços de matar, al nostre país?—s'estranyava Macabeu.

—Avui, amb el contraban d'espècies exòtiques, tot ja és a tot arreu. Només cal que trobi un clima propici, senyor Padró. Per a mi que era un *Desmodus rufus*, una espècie de vampir americà de gran envergadura, que ataca també l'home si no troba altra cosa. I no és fantasia. El difunt a qui devia atacar potser es defensava, i la bèstia li va destrossar la cara. Penseu que una de les coses que va estranyar més a la policia va ser l'absència de sang a pesar de les terribles ferides. Aquest és un dels motius que em va fer pensar de seguida en la causa de la mort. Encara no han arribat a les conclusions definitives. Ells no s'ho creuen.

Mentre el poeta acabava la seva explicació, es va sentir un cop als vidres, que no es van arribar a trencar. Van encendre el llum del sostre per examinar la causa, i Padró va trobar l'empremta d'una gran ala. Algun ocellot s'havia estampat allà, i potser era a terra, estabornit de la topada. A vegades passava: atrets per la claror de dins, alguns ocells nocturns s'estavellaven al vidre. Fora no es veia res, i Macabeu no va sortir a comprovar la causa del cop. Van tancar i barrar porticons, tirar cortines i apagar el llum del sostre. En la penombra, feien cercle al voltant del foc. Es va servir una nova ronda de Priorat, i era com sang a les copes, o almenys com sang se la van beure, deixant lliscar el vi entre llengua i gola, una comunió entre fidels d'històries que haurien pogut ser inventades, però que eren certes.

4. Ànimes

Aquella nit els germans Ros, Teseu i Orfeu, van portar a casa dels Padró dues garrafes d'oli verge acabat de premsar. Era un vespre fred de novembre, a muntanya.

—Així com l'oli, si l'aboques al mar durant un temporal, amanseix les ones per un moment i facilita el pas de l'embarcació, aquest oli és el símbol de la calma i el benestar que volem per a vosaltres.

—Home, Teseu, quin discurs... Magnífic! —s'admirava Macabeu Padró, que donava les gràcies als germans Ros.

—Em sembla que això de l'oli a mar només ho feien els antics, segons he pogut llegir. Ara neden en petroli... —Sagitària es mostrava cínica.

Al foc crepitava bona llenya de ginebró i d'alzina. La taula estava parada i els Padró havien rostit un cabridet per sopar. Les copes brillaven, el vi s'encenia al reflex de les flames, a la mitja llum de les pantalles. El quadern de Sagitària era obert, a punt de recollir la conversa d'aquella nit.

—Venim pertorbats. D'esperit, volem dir. Tot el dia que treballem al tanatori, inspeccionant parets, conduccions, sostres, fonaments... És ben bé el mes de les animetes, ha, ha, ha. Novembre té aquestes coses. Veureu: ens van avisar que s'hi sentien sorolls. Es veia gent espantada, allà dins. Ja hi havia passat la policia, el forense, què sé jo. A nosaltres, com a constructors, ens demanaven revisar la part tècnica, però, ho vulguis o no, acabes per contagiar-te de l'ambient...

—Teseu, que et veig venir. No allarguis i vés al gra —s'impacientava Sagitària, enforquillant els ronyons del cabrit.

EL CONTE

—Ja continuo jo —va fer Orfeu, el petit—. Gent que vetllava els seus morts van començar a dir que sentien veus, planys, el plor d'una criatura... El personal del tanatori va parar l'orella quan no hi havia ningú, i també els va semblar que sentien veus llunyanes i no podien dir d'on venien. Se'ls posaven els pèls de punta i començaven a parlar de plegar de la feina. Amb aquestes coses, ja se sap, convé no fer broma. L'enveja dels difunts als vius és sabuda.

—Sou molt crèduls, trobo, cosa que no fa per uns homenots com vosaltres —retreia Sagitària servint-se ceba i patata ben torrades del rostit.

—Tu vés rient, però ara hi ha més problemes d'aquests, a la ciutat. Des de les declaracions del bisbe —Teseu movia el cap, preocupat—. Se li ocorre dir que els incinerats no ressuscitaran, i que les seves ànimes no seran immortals... I no us imagineu quina una se n'ha muntat. A la ciutat veneren tres màrtirs cremats a l'amfiteatre, com a espectacle per als romans al seu temps. Quan han sabut que les ànimes d'aquells infelïços poden rondar encara pels voltants, intranquil·les i condemnades a la desaparició, s'han sublevat i han organitzat un simulacre de foguera per cremar-hi les efigies dels bisbes, i més ara que han signat una vergonyosa declaració sobre nacionalismes i antinacionalismes... En fi, això ja ho sabeu. Em penso que han compost fins i tot una peça musical que es diu *La flama al puny*, o una cosa semblant.

—El que sé és que els d'allà baix, a ciutat, sempre han estat aliats de causes perdudes, com en el cas del príncep de Viana, i altres —aclaria Sagitària—. En la història, els seus bisbes i arquebisbes sempre han anat del braç del poder, i han amenaçat el poble amb excomunionis si no els obeïen. No m'estranja, això que expliqués. El que sí que trobo curiós és que el poble hagi mogut el cul

de la butaca davant dels televisors per reaccionar com dius que han fet. No sabia que fóssiu tan patriotes...

—No pixeu fora de test. Anàvem pel tanatori. Heu trobat alguna cosa interessant? —centrava Macabeu, conciliador, mentre servia més Priorat. Els ossos escurats els llançaven al foc, on crepitaven com ossos de màrtirs immolats.

—No us ho creureu... —Teseu Ros els mirava tots, un per un, creant misteri—. Ja havia arribat allò de la *necrocam*, que en diuen. Sí, home, la càmera secreta que enregistra la descomposició dels cadàvers, situada en un fèrretre... Si n'han fet una pel·lícula i tot... Doncs bé, algú s'havia entretingut instal·lant càmeres als fèrretres, i hi afegia gravacions, per fer-ho més macabre. Després de repicar parets buscant amagatalls, després de recórrer sostres falsos i conductes de refrigeració, ens hem adonat que als fèrretres, almenys en dos, s'engegava una gravació temporitzada que emetia gemecs molt lleus, somorts, però que feien posar la pell de gallina. Suposem que el propòsit era enregistrar amb so fals i vendre'n després les còpies a bon preu. Ningú sap quantes vegades ho han aconseguit, ni qui.

Es va fer un silenci dens. Les flames agegantaven ombres a les parets i de tant en tant cruixien mobles. Tothom tenia els ulls clavats al foc i a Sagitària li semblava veure aquells follets de la llar que tant poden protegir les cases com fer la punyeta. Per això els posaven bona llenya, i els oferien pomes i peres, codonys i avellanes, tot de bona qualitat, no fos cas que s'esveressin. La casa, la família, ha de ser generosa amb els deuets tutelars. Tots quatre pensaven en les pobres ànimes errants, que els envejaven els cossos perquè elles ja no en tenien ni en tindrien. De bona gana les haurien acollit al sopar, però home cremat de les flames fugir.

Es va fer un silenci dens. Les flames agegantaven ombres a les parets i de tant en tant cruixien mobles. Tothom tenia els ulls clavats al foc i a Sagitària li semblava veure els follets de la llar de foc

La nit els fa lliures

El pintor Horaci Vergés havia de decorar sostre i parets d'una capella deteriorada. Era al palauet Orgambide, en una llenca de terra costanera d'ametllers en suau pendent fins al mar. El propietari, Don Jerónimo, home taciturn, de nas ganxut i celles poblades, vivia a Toledo i passava uns mesos a la costa, a la propietat que ara feia restaurar. Havia exigit una decoració austera, amb les pintures a l'estil dels tapissos funeraris de la catedral. Horaci s'avenia a tot perquè dominava l'art. Pintaria tranquil mentre Don Jerónimo era de viatge per dos mesos.

En les feines preparatòries havia buscat cites apropiades, tretes d'uns poemes del suec Joan Olof Wallin: *"Heu de marxar, perquè a marxar heu vingut, / ja que aquí no hi ha llar per a vosaltres. / Heu d'anar cap allà on la nit eterna / jau en negre silenci sepultada"*. Allò plauria a Don Jerónimo. Horaci es va posar a la feina. El seu esquelet, com de costum, es delectava amb la lectura de *L'àngel de la mort*, d'on el pintor treia les cites. De nit voltaria per les criptes a veure quines companyies trobava. Li agradava explorar nous territoris vells.

Eren les sis de la tarda quan va sonar el mòbil d'Horaci. Amb precaució, un amic periodista li feia saber que tots els mitjans de comunicació del país havien rebut la seva esquela, enviada per Informació Central. Horaci Vergés era persona molt coneguda en el món de l'art; les redaccions havien de preparar les necrològiques de rigor, ell ja ho comprendria. El món cultural s'havia trasbalsat per la mort imprevista; ja s'encarregaven corones, es preparaven exposicions pòstumes, etc. I resultava que ell mateix responia al telèfon... "Me n'alegro molt", deia el periodista, poc convençut.

Horaci somreia. La primera reacció a l'anunci oficial de la seva mort va ser d'eufòria: li anunciaven la seva defunció i se sabia viu, a punt d'emprendre una obra notable. Així ho va dir a l'amic, agraint-li que, segons la creença popular, li hagués allargat la vida deu anys, que era el que es calculava quan se somiava la mort d'algú. A Horaci li brillaven els ulls i se sentia alegre entre les cites macabres. El periodista es va comprometre a investigar d'on provenia el fatal error comès per Informació Central. Encara eren a temps d'aturar la publicació de l'esquela fatídica.

El telèfon mòbil d'Horaci treia fum i el va haver de desconectar. ¿Potser es pensaven que en cas de resultar certa la notícia, el mòbil d'un difunt respondria? Allò encara el va fer riure més, i les riallades ressonaven a la capella buida, tènica. Al vespre brindaria per la seva mort esquivada.

Però l'esquelet d'Horaci sí que estava preocupat. Sempre temia la mort d'Horaci, perquè ell quedaria desemparat, com a os immortal que era. Veia la sort que corrien els esquelets que coneixia, ressecs i tristos fora dels cossos; els que no eren incinerats, perquè la incineració és el verdader terror d'un esquelet, la seva destrucció. De manera que aquella nit, la primera que passaven al palauet Orgambide, i disgustat per la notícia, l'esquelet va decidir una estratègia.

Un esquelet té gran poder de convocatòria. La nit els fa lliures, i sovint es reuneixen en grups nombrosos. Els agrada desentumir-se de les posicions forçades en nínxols estrets o caixes enterrades. L'esquelet d'Horaci era polític, i quan sortia aprofitant el son del pintor, s'untava de crema protectora per no ressecar-se i així tornar suauament al cos abans que aquest despertés. Estimava

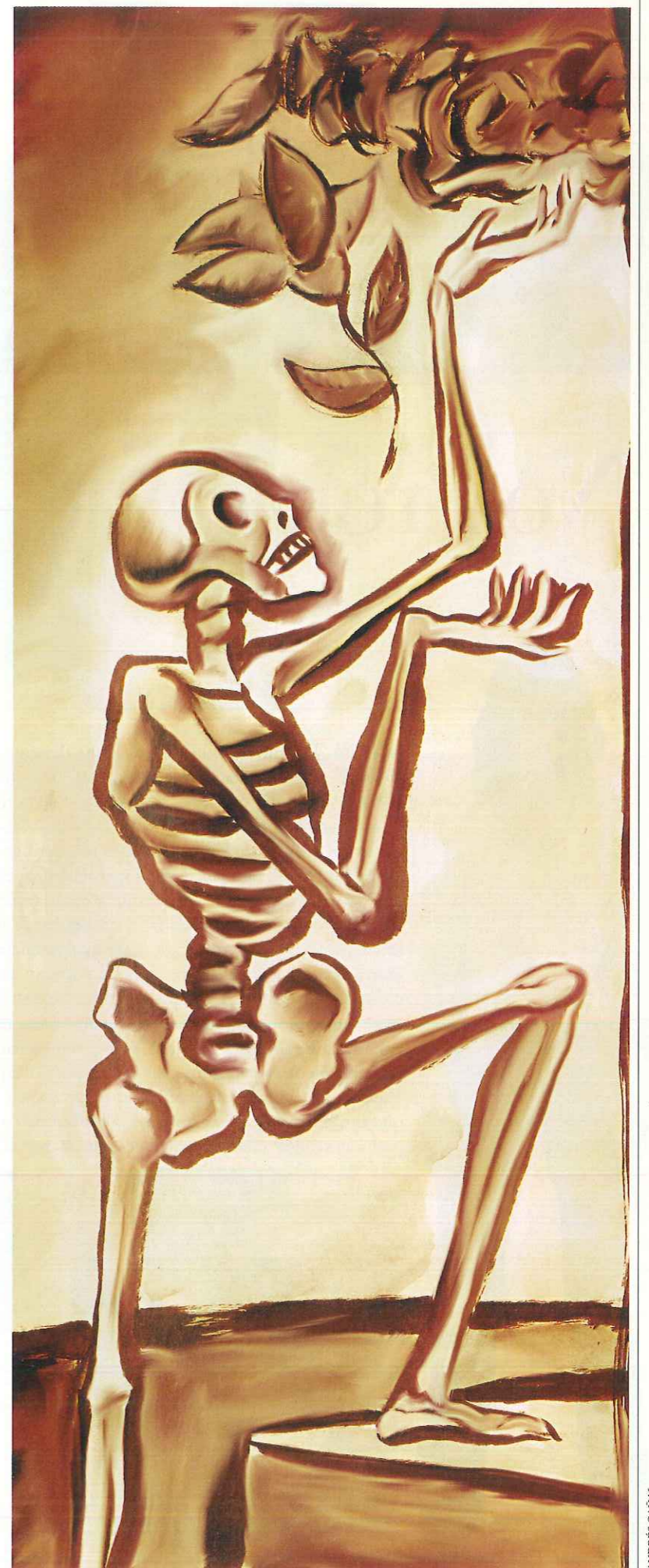
Aquell dia, els funcionaris d'Informació Central no van poder entrar a l'edifici: estava colgat de corones mortuòries en tots estats, fresques o deteriorades pel temps

Horaci. Va sortir, doncs, per trobar els difunts de la cripta, que eren sis i en aquell moment s'escalfaven amb un foc a terra. No hi havia gaires comoditats, al mausoleu. L'esquelet d'Horaci es va presentar i els va explicar la situació i el seu pla. Hi van accedir, satisfets de trencar l'avorriment etern.

Els poderosos corrents tel·lúrics són captats ràpidament pels éssers sensibles. Aquella nit d'hivern, entre el palauet Orgambide i Informació Central hi va haver activitats atrafegades a tots els cementiris del recorregut. Cada esquelet hi va contribuir com va poder o saber

A l'alba, l'esquelet d'Horaci tornava al seu cos, perquè el pintor solia matinar. Aquell dia els funcionaris d'Informació Central no van poder entrar a l'edifici: estava colgat de corones mortuòries en tots estats, fresques o deteriorades pel temps, esfilagarsades, descolorides, ratades. Les investigacions van demostrar que n'hi havia de totes les procedències, i que allò resultava inexplicable. S'hauria necessitat un exèrcit per aconseguir aquella acció. El cas es va arxivar, però el record va quedar ben viu per a qui corresponia.

Mentrestant, el matí al palauet Orgambide era feliç. Horaci Vergés havia somiat unes pintures murals que farien un gran efecte: precioses i monumentals corones funeràries de flors i llaçades vistoses que ajudarien a trencar la severitat serien un bell marc per a les cites. El conjunt podia quedar majestuós i profund, al gust de Don Jerónimo. Enfilat a la bastida, va esbossar aquesta altra llegenda, que es referia a la mort: *"D'Orient a Occident sóc vencedora, / obro les ales emparant el món, / i per vosaltres, invisible, clamo / per terra i mar, i en l'aire resplendent"*.

Els psiquiatres i el doctor Pedrol van decidir que el bessó no format tenia una influència benèvola

Doble crítica

Olga Xirinacs

Macabeu Padró va arribar a mitja tarda de dissabte amb les botifarres. Els germans Ros, Orfeu i Teseu, havien anat al barranc a buscar bolets per fer una bona graellada. Sagitària, la dona de Macabeu, atiava el foc de ginebrons i vigilava els panallets del forn. S'acostava una nuvolada espessa per ponent, i les boires ja havien pujat els espadats de la Mussara i s'escampaven per l'Aixàvega i el Bosquet. Els últims corbs ja eren a jòc. Aquell vespre esperaven un altre convidat, amic dels germans Ros, que era amb ells al barranc. Era un convidat especial. Sagitària li havia preparat un llit tou per si li convenia reposar. L'home havia patit una operació seriosa al cervell.

La casa feia una olor que retornava. La fusta encradora de les parets i les pells escampades pels sofàs abrigaven el menjador. Ja se sentia el cotxe dels Ros. Allà no hi arribava gaire gent, feréstec com era. Els Ros portaven una caixeta de rovellons cadascun, i el convidat un cistell amb mocoses, bolets d'alzina i camagroc. El van presentar. Es deia S.K. Cham i era de Singapur. Encara duia un lleuger embenat al cap, i es veia pàl·lid. Petit d'estatura, somreia cordialment i ensenyava el seu cistell amb sorpresa. S. K. Cham era cunyat dels Ros i feia vint anys que residia a Barcelona. Ara li convenia un descans, i per això era a muntanya.

Van seure tots a taula per triar els rovellons. En pocs moments es farien a la graella, amb bones brases. S.K. Cham somreia sempre, i Sagitària va pensar que potser l'operació tan greu l'havia estabornit una mica. S. K. Cham era professor d'oratória i crític literari, ben acceptat aquí pel seu exotisme i per la seva agressivitat, que l'havia situat al capdamunt de qualsevol capella. Tenia tothom sota la seva fèrula, petit en un país petit, però de llengua esmolada i gest decidit a l'atac.

Els germans Ros van explicar a Macabeu i Sagitària els detalls que feien tan interessant el procés sofert per S.K. Cham, el seu cunyat. La nit es prestava

a la conversa, i les botifarres es desfeien a la llengua com les paraules untuoses.

—Li diem Cham. Ha quedat una mica tocat després de l'operació. Sembla que no té la llestesa d'abans, ¿oi Cham? Però ja es recuperarà.

Cham somreia i es bevia una copa de vi, sense enraonar.

—Va ser una operació forta. Ja feia temps que es notava estrany. No era ell mateix. ¿Oi que no, Cham?

Cham feia que no amb el cap. Orfeu Ros parlava per ell:

—S'ho va començar a notar d'una manera molt estranya. Nosaltres, com que som mestres d'obra, aquestes coses ens vénen una mica amples i potser ens fan riure i tot. Carallotades, ves. Però ells, vull dir el món de Cham, on tots tenen estudis i presumeixen de savis, es veu que són molt subtils i sovint s'encenen de cua perquè la deuen tenir de palla. Ja sabeu, són com gallets, i es piquen i s'esperonen, vermells de cresta. Rabiüts.

—El vostre cunyat Cham s'enfadarà, si parlem així... —somreia Sagitària.

—I ca, Sagitària. Precisament això és el que li han arreglat ara a l'hospital. Bé, no sabem encara, ni ell ho sap, perquè encara no ha tornat a la feina, si li han adobat o no. Es veurà quan comenci a treballar.

—Però, ¿us voleu explicar d'una vegada, carai?—s'impacientava Macabeu, servint més priorat amb la botifarra negra.

—Us ho dic jo, perquè ell... bé, ja ho veieu. Deixeu-lo que mengi i escolti. Va anar així: Cham acostumava —es veu, perquè nosaltres no llegim aquestes filigranes que ells publiquen als diaris—, a fotre canya i de valent als escriptors que no eren del seu gust. A fer sang, que diuen ells.

—Com els polítics, això no és res de nou —Sagitària movia el cap, decebuda. Havia començat a tronar, i sordes repercussions somovien els vidres. Cham es fregava les mans i les estirava cap al foc. S'ho passava bé, es veia.

—Més o menys com els polítics, sí. Tenia la fama guanyada i una cort que li seguia els passos i li llepava el cul, i així almenys en sortien beneficiats, perquè evitaven la seva ira, vull dir. Però un dia... Jo no hi hauria caigut, perquè només lleigeixo esports i poca cosa més. Es veu que va escriure una crítica favorable. Quan ell mateix se la va veure publicada, es va desmaiar. No és que ningú n'hagués fet comentari, no; però li va fer aquell efecte. És clar, la nostra germana i els fills no sabien què passava ni s'ho podien figurar. Però allò es va repetir, i quan Cham agafava els suplementes literaris on escrivia, i repasava el seu treball, es desmaiava cada vegada, amb perill d'obrir-se el cap.

—Primer de tot van haver d'associar el fet als resultats, ¿oi, Cham?—intervenia Teseu.

Cham feia que sí, i mossegava una torrada amb delectació, se li notava.

—I després de pet al psiquiatre. Va costar molt endevinar el que produïa aquelles reaccions absurdes. Fins que ho va descobrir un metge homeòpata, el famós doctor Pedrol, a qui també es va consultar, vist el desconcert general. Aquest metge el va estudiar a fons, i resulta que tenia anotats uns casos raríssims que s'havien produït entre orientals. Ell va ser qui va trobar la relació entre els fets, i va conduir al diagnòstic encertat. Cham tenia un tumor al cap.

—¿Ui, això és perillós!—va petar els dits Sagitària.

—Perillós i a més curiosíssim. Va costar convèncer els neuròlegs, que es van haver de donar per vençuts amb les explicacions ben documentades del doctor Pedrol. Els casos que ell explicava eren de germans bessons fossilitzats. Vol dir que un dels dos no s'ha arribat a formar, ¿m'enteneu? És que la cosa és forta, nois. Un dels casos clínics documentats s'havia produït al pit d'un xinès. El fetus bessó s'havia enquistat i en determinat moment havia produït un tumor; havien extret un grapatet d'ossets com de ratolí. L'altre s'havia format a la cuixa d'un coreà.

—Mireu, d'això me'n recordo perquè en van parlar els diaris i ho vaig trobar graciós i tot —reia Sagitària—. Però, ¿què hi tenia a veure amb el que ell, Cham, escrivia o no?

—Aquesta és la qüestió. Els psiquiatres i el doctor Pedrol van decidir, per fi d'acord, que el bessó no format tenia una influència benèvola, vés a saber per què, dins el cervell de Cham, i el feia escriure crítiques favorables forçant la seva personalitat acusada, que tendia a tot el contrari. Vull dir que ell té mala bava. El cas és que no sabem si ara li ha quedat la bona o la mala, de bava...

—Però, ¿no li han tret el tumor? La bona influència s'haurà esfumat... —assegurava Macabeu Padró afegint ginebrons al foc.

—Sí que li han tret, i la nostra germana el té en una apolleta. És com... això, una momieta, i se li veuen unes formacions rudimentàries però que fan inquietar, ¿m'enteneu? Jo, bé, nosaltres, no entenem que allò pogués fer-li canviar els costums, però els metges en saben més i diuen que sí. Li fan un seguiment, perquè diuen que un cas així no es dona cada dia. Hi ha dobles personalitats, però no es veuen, i aquesta sí, era dins seu, ¿oi, Cham?

Cham mossegava un panallet i tancava els ulls amb una beateria celestial. Tots somreien.

—Jo diria que li ha quedat l'aspecte més bo —se'l mirava Sagitària, com si l'estudiés.

—Ja ens agradaria. És a dir, a nosaltres tant se'n en fot, però sempre és millor tenir la gent contenta... Encara que hi ha molt fill de mal pare que hi xala, quan veuen fotre llenya, mentre no els caigui la merda sobre. No ho sabem. Es veurà així que torni a la feina, ja us ho he dit. Apa, Cham, tasta aquest Pajarete de Muller, que el tenia Macabeu al racó de les bótes, i és espès com la sang d'una bona femella.

Cham olorava el Pajarete i se li dilataven els narius, i somreia, somreia, mentre fora plovia a torrentades. Els Padró van agrair que Cham no estigués recuperat encara, almenys aquella nit a casa seva.

EL CONTE